

1. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19>.
2. Гузар Б. С., Прокопчук О. Т., Мельник К. М. Інноваційно-інвестиційне забезпечення розвитку аграрного сектору національної економіки України : Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва : 2019. Випуск 94. Частина 2. С. 141-160.
3. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
4. Офіційний сайт статистичної організації Європейської комісії. URL: <http://ec.europa.eu/eurostat>.
5. Стратегія розвитку інноваційної діяльності на період до 2030 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-p>
6. Україна «просіла» в глобальному рейтингу інноваційних країн. URL: <https://business.ua/news/5961-ukrajina-prosila-v-globalnomu-rejtingu-innovatsijnikh-krajn>.

Зайцев Леонід

студент

Македон Галина

к.е.н., ст. викладач

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ ДИВІДЕНДНОЇ ПОЛІТИКИ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

Стрімкий розвиток корпоративних відносин у світі веде до зростання значення дивідендної політики в процесі формування та використання фінансових ресурсів суб'єкта господарювання. Зі складової загальної політики управління прибутком вона стає складовою загальної стратегії розвитку підприємства, елементом його корпоративної культури. Дивідендна політика – найважливіша ознака, за якою акціонерні товариства вирізняють серед інших підприємств. Саме за розподілом результатів господарської діяльності виявляються особливості корпоративних відносин, що полягають в їхньому колективному характері. Від правильності дивідендної політики залежить реалізація однієї з основних цілей, якої прагнуть досягнути корпорації у своїй діяльності, – поліпшення добробуту акціонерів і яка може досягатися шляхом підвищення курсів акцій та збільшенням дивідендів, проведенням ефективної інвестиційної політики компанією

Від вибору емітентом конкретної дивідендної політики залежить розвиток підприємства та ринкова ціна акцій. Спроможність товариства сплачувати дивіденди робить його привабливим для інвесторів та партнерів. Проте прийняття рішення про використання прибутку для різних груп акціонерів є далеко не простим питанням. Важливою рисою корпоративного сталого розвитку є обґрунтована дивідендна політика.

Розроблення дивідендної політики має відбуватися з врахуванням індивідуальних особливостей кожного акціонерного товариства, спираючись на його фінансово-економічні показники, можливості й потреби залучення інвестиційних ресурсів та загрози щодо втрати контролю над суб'єктом господарювання існуючими акціонерами. При цьому головною метою дивідендної політики має стати сприяння економічній безпеці та підвищенню інвестиційної привабливості акціонерних товариств у довгостроковому періоді [2].

Відштовхуючись від значення дивідендної політики для підприємства, можна згрупувати основні фактори впливу на процес її формування, які наведені в табл. 2.

Оптимальна дивідендна політика – це така політика, яка максимізує ціну акцій підприємства. Знаходження цього оптимуму є винятково важким завданням, і неможливо створити ідеальну модель дивідендної політики. Але можна виділити основні моменти, які враховують при виробленні такої політики.

Під час прийняття рішень щодо дивідендної політики керівництво підприємства повинно враховувати:

- заборгованість за раніше випущені облігації;
- виплату дивідендів по привілейованих акціях, тому що вона здійснюється до виплати по звичайних акціях;
- достатність грошових коштів підприємства для виплати дивідендів;
- норми податкового законодавства.

Таблиця 2

Фактори, що визначають дивідендну політику компанії

Основні фактори	
Зовнішні	Внутрішні
правові та податкові обмеження	менталітет власників корпорації;
середньоринкова норма прибутку на вкладений капітал;	рівень рентабельності діяльності;
пропозиція капіталу на фінансовому ринку;	інвестиційні можливості реалізації високодохідних та раніше розпочатих інвестиційних програм і проектів;
наявність альтернативних зовнішніх джерел;	наявність альтернативних внутрішніх джерел формування фінансових ресурсів;
формування фінансових ресурсів;	стадія життєвого циклу компанії;
темп інфляції	рівень ризиків здійснюваних операцій та видів діяльності;
кон'юнктура товарного ринку на поточний момент;	рівень коефіцієнту фінансового левериджу;
прозорість фондового ринку	рівень концентрації управління;
	чисельність персоналу та діючі програми його участі у прибутках;
	рівень поточної платоспроможності підприємства.

Приймаючи рішення в галузі дивідендної політики, слід враховувати, що вони впливають на ряд ключових параметрів фінансово-господарської діяльності підприємства: величину самофінансування, структуру капіталу, ціну залучення фінансових ресурсів, ринковий курс корпоративних прав, ліквідність та ряд інших.

Найбільш чітко вираженим є зв'язок між дивідендною політикою та самофінансуванням підприємства: чим більше прибутку виплачується у вигляді дивідендів, тим менше коштів залишається у підприємства для здійснення реінвестицій. Якщо ж приймається рішення про тезаврацію прибутку, то збільшується величина власного капіталу, а отже, змінюється загальна структура капіталу підприємства, що за певних обставин впливає на його вартість. Зв'язок між дивідендною політикою і ринковим курсом

корпоративних прав описується класичним алгоритмом: курс акцій прямо пропорційний дивіденду та обернено пропорційний процентній ставці за альтернативними вкладеннями капіталу на ринку.

До методів впливу на інвестиційну привабливість акцій належать:

- 1) здійснення комплексу заходів щодо поліпшення фінансового стану компанії-емітента;
- 2) оптимізація дивідендної політики;
- 3) вплив на ринкові параметри акцій (вартісні характеристики за абсолютним значенням, спред (різниця) між покупкою й продажем, обсяги угод, ліквідність тощо);
- 4) поліпшення інвестиційних якостей акцій за допомогою максимізації обсягу прав, які надаються акціонерові, і неухильне дотримання цих прав;
- 5) розкриття інформації про стан, діяльність і плани емітента, що дає змогу інвесторам адекватно оцінити інвестиційні якості акцій [3].

Стратегія управління інвестиційною привабливістю акцій у будь-якому разі повинна передбачати використання всіх перерахованих вище елементів. Використовуючи наведені механізми, можна побудувати комплексну стратегію керування привабливістю акцій підприємства, що дасть йому змогу мати доступ до порівняно де шевих ресурсів, необхідних для розв'язання завдань стратегічного розвитку [1]

Вироблення оптимальної дивідендної політики повинно стати одним із першочергових завдань, від успішного вирішення якого залежить оцінка ефективності їхньої діяльності, підвищення рейтингу та інвестиційної привабливості, удосконалення процесу формування та використання фінансових ресурсів. Тобто варто дотримуватися активної дивідендної політики. При цьому необхідно утримувати дивіденди на низькому рівні, а при зростанні доходів – підвищувати їх, але не настільки, щоб у майбутньому при зменшенні доходів необхідно було здійснювати їх різке зниження. Це дасть змогу спрямувати дивідендну політику на задоволення інтересів акціонерів та розвиток підприємства, що стане передумовою підтримання і зростання інвестиційної привабливості емітованих цінних паперів і, відповідно, підвищення можливостей отримання нових зовнішніх джерел фінансування.

Список використаних джерел:

1. Герасимчук В.Г. Механізм удосконалення ринкових параметрів акцій українських підприємств на фондових біржах. Наукові записки. Серія «Економіка». Випуск 3, 2014. С. 59-67.

2. Гусарова О.С. Аналіз дивідендної політики та напрями її вдосконалення на підприємстві. «Управління розвитком». № 4 (167), 2014, С. 56-58.

3. Сидяга Б.В. Проблеми формування та використання прибутку комерційних підприємств. Економіка та управління підприємствами. Випуск III (55), 2014.С. 144-152.

Ікальчик Наталія

студентка

Науковий керівник:

Матієнко-Зубенко Ірина

к.е.н., доцент

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

м. Київ

Україна

СИСТЕМА ЕЛЕКТРОННОГО БІЗНЕСУ ДЛЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА АГРОКОМПАНІЇ

Складовими електронного бізнесу є використання Інтернет ресурсів та цифрових технологій, а електронна комерція, яка стосується транзакції і є частиною каналу розподілу і електронної торгівлі, є по суті частиною електронного бізнесу. Електронний бізнес - це вид електронної економічної діяльності підприємств, здійснюваний через комп'ютерні мережі, в тому числі Інтернет, для отримання прибутку [1]. Електронний бізнес ділиться на наступні компоненти: 1) електронний документообіг; 2) електронна платіжна система; 3) електронна комерція Електронний бізнес заснований на наступних важливих технологіях: мережеві технології; корпоративні; Інтернет технології; ІТ виробництва; система підтримки прийняття рішень [2].

Процес створення електронного бізнесу має такі компоненти, як прогнозування, синтез технологічних і комерційних компонентів, які дозволяють йому чітко визначати стратегії. Електронна економічна діяльність має наступні види, а саме: віртуальні компанії, електронна комерція, маркетингові дослідження, електронна реклама, комерційні операції, адміністрування електронного бізнесу, електронний облік. Електронна комерція - це вид електронної комерції, що складається з інформаційних і комунікаційних технологій. Вона забезпечує: 1) відкриття Web-сайтів компанії і віртуального магазину в інтернеті; 2) використання автоматизованої системи керування підприємством; 3) використання електронної реклами і маркетингу; 4) використання певної моделі ділової взаємодії.